

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν συγχαρητηρίων ἐπιστολῶν, ὁ τέως πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Ἀναστάσιος Χρηστίδης ἀναγινώσκει τὴν ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ ὁριζομένην ἐκθεσὶν τῶν ἐτησίων ἐργασιῶν τοῦ Συλλόγου. Ἡ ἐκθεσις καλλιτεχνικῶς ἐξυψασμένη πρὸς τὸ τοῦ ὕψους κάλλος ἀπέπνεε καὶ τὸ τῆς ἀληθείας καὶ εὐλικρινείας. Κατεδείχθη δ' ἐξ αὐτῆς ὅτι καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ Σύλλογος τὸ καθῆκον αὐτοῦ ἐπέτελεσε. Τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἐπιψυλασόμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν ἐν ἐπομένῳ τεύχει περίληψιν ἀκριβῆ. Μετὰ τὴν ἐκθεσὶν ὁ κ. πρόεδρος ἀποσφραγίζει τὸ δελτίον τοῦ ἐκ τῶν ἐν τῷ Καραπανεῖῳ ἀγῶνι βραβευθέντος ἀναγνώστου Ὀδυσσεύς ὑπὸ τὸ ρητόν: Ἀλλὰ γῆρας διηγούμαι, γῆρας ὁμῶς Ὀμήρου καὶ ἀναγινώσκει τὸ ἐν αὐτῷ ὄνομα τοῦ κ. Δ. Γ. Μοστράτου, διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας τοῦ ἐν Βερολίῳ Πανεπιστημίου. Ὡς προεγράψαμεν τὰ ἀναγνωστικά ἦσαν τρία, ὁ Ρόβινσον διὰ τὸ β' ἔτος, ἡ Ὀδύσσεια διὰ τὸ γ' καὶ ὁ Ἡρόδοτος διὰ τὸ δ' ἔτος τῆς δημοτικῆς σχολῆς. Ἐκ τῶν πέντε ὑποβληθεισῶν μεταφράσεων τοῦ Ροβινσώνας, ἐπληρώσαν δύο αἱ φέρουσαι ἐπιγραφάς, ἡ μὲν Εὐχαὶ γονέων στήριζονσι θεμέλια οἴκου, ἡ δὲ χωρίον ἐκ τοῦ Αἰμυλίου τοῦ J. J. Rousseau τὸ βιβλίον τοῦ το κτλ.

Μετὰ ταῦτα ἀνέρχεται τὸ βῆμα ὁ νέος πρόεδρος κ. Δημήτριος Μαλιάδης καὶ ἀναγινώσκει τὴν κατὰ τὸν κανονισμὸν εἰσιτηρίον ἐπιστημονικὴν πραγματείαν, θέμα λαβὼν «τὴν ἐπιδρασὶν τῆς στωικῆς φιλοσοφίας ἐπὶ τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου» καὶ ἀποδείξας μετ' ἐμβριθείας καὶ καλλιπῶς ὅτι ἡ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων φιλοσοφία καὶ ἰδίᾳ ἡ στωικὴ τὰ μέγιστα συνεβάλετο εἰς τὴν ἰδρυσὶν τοῦ αἰωνίου οἰκοδομήματος τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου, ἐξ οὗ ἐπεται ἐπίσης ὅτι πᾶσα δόσις ἀγαθῆ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον ἐκ τῆς πατρίδος τῶν φώτων προέρχεται.

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης συγκαίρει τῷ Συλλόγῳ ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ, εὐχεται δ' αὐτῷ ὡς καὶ τοῖς ἐν αὐτῷ ἐργαζομένοις τὰ κράτιστα. Οὕτω διὰ τῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν τοῦ ἀρχιεποῦ τῆς Ἐκκλησίας ἐπισφραγίζεται ἡ ἐπέτειος ἑορτὴ τοῦ πνευματικοῦ τούτου κέντρου, ὅπερ ἔπραξε καὶ πρᾶττει τὸ καθῆκον αὐτοῦ καὶ τὸν σκοπὸν ὃν ἀνεδέξατο ἐξυπηρετεῖ.

Τῇ αὐρίῳ δευτέρᾳ γενήσεται ἡ ἐγκαθίδρυσις τοῦ νέου προεδρείου διὰ προστάλας τοῦ προέδρου, ὅτε ὁ κ. Μ. Παρινίκας ἀναγνώσεται πραγματείαν «Περὶ τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου».

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΠΟΛΟΝ ΕΚΔΡΟΜΑΙ. — Σύντομος Ἱστορία: Jean καὶ Sébastien Cabot, Willoughby καὶ Chancellor, Probitzer, John Davis, Humphrey Gilbert, Barentz, Henri Hudson, Behring, Ross, Wrangell, Parry, John Franklin, Kane, Hayes καὶ Hall, ἐκδρομὴ τῆς ΓΕΡΜΑΝΙΑ, ἐκδρομὴ τοῦ TEGETHOFF, Nares καὶ Nordenskiöld. — ΧΡΟΝΙΚΑ. — Τὸ ζήτημα τῆς ἐνοποιήσεως τοῦ χρόνου. — Ἡ προσεχὴς παγκόσμιος Ἐκθεσις τῆς Ἀμερικής.

Τῇ προσεχῇ ἰούνιον ἀποπλέει διευθυνόμενον πρὸς τὸν βόρειον πόλον τὸ ἀπὸ τριετίας ἐν τοῖς ναυπηγείοις τοῦ Colin Archer ἐν Laurvig (Νορβηγία) κατασκευαζόμενον ὑπὸ τὰς ἀμέσους ὁδηγίας τοῦ κ. Fritjof Nansen ἀτμόπλοιο¹, δι' οὗ ὁ ἐνθουσιώδης οὗτος ὁπαδὸς τῶν νεωτέρων περὶ τῶν πολικῶν θαλασσίων ῥευμάτων θεωριῶν, περὶ ὧν ἐν τοῖς ἐπομένοις γενήσεται λόγος, ἐλπίζει νὰ ἐπιλύσῃ ὀριστικῶς τὸ τέως ἄλυτον θεωρούμενον πρόβλημα τῆς κατακτῆσεως τοῦ βορείου τῆς γῆς πόλου.

Ἡ ἐπιλύσις τοῦ προβλήματος τούτου, προβλήματος ὑψίστης σημασίας ἀπὸ γεωγραφικῆς ἰδίᾳ ἀπόψεως, ἐθεωρήθη καὶ θεωρεῖται ζήτημα γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἐναγωνίως δὲ παρνηκοιοῦνθ' ἑκάστοτε ἡ ἀνθρωπότης σύσσωμος καὶ τὰς ἐλαχίστας ἐπιλεπτομερείας τῶν προηγηθεισῶν τῆς παρασκευαζομένης ἐκδρομῶν, ἀμέριστον ἐπιδειξάσα ἐνδιαφέρον περὶ τῆς τύχης τῶν θαρραλέων ἐκείνων τέκνων αὐτῆς, ἅτινα εἰς οὐδὲν λογιζόμενα τὰ ἀνυπέρβλητα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτῶν φυσικὰ κωλύματα, μόνον δὲ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἀγνώστου καὶ τοῦ τοῦ εἰδέναι ὀδηγούμενα, ἀνέλαβον ἀπὸ τεσσάρων περίπου αἰώνων, διὰ τακτικῆς κατὰ τὰς ἐκάστοτε περιστάσεις ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατακτηθέντος ἐδάφους μεταβαλλομένης, τὴν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον στενωτέραν ἐκπολιόρκεισιν τῆς ὀχυρωτάτης θέσεως, ἥτις καλεῖται Βόρειος τῆς γῆς πόλος.

Ὅθεν, οὐδόλως ἄπορον εἶναι σήμερον γράφοντες περὶ τῆς παρασκευαζομένης ἐκδρομῆς ἀναμνησθόμεν τῶν κατὰ τοὺς παρελθόντας χρόνους γενομένων, ἵνα ἀφ' ἐνὸς μὲν ἀποδώσωμεν τὸν ὀφειλόμενον φόρον τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τοῖς μέχρι τοῦδε ἐπὶ προφανεὶ κινδύνῳ τῆς ἰδίας αὐτῶν ζωῆς ἐκουσίως ἀναλαβοῦσι τὸν δεινὸν τοῦτον κατὰ τῶν ἀνυπερβλήτων φυσικῶν κωλυμάτων ἀγῶνα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀναγράψωμεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ συντόμως μὲν πλὴν ἀκριβῶς τὰς μέχρι τοῦδε διὰ τῶν ἐκδρομῶν τούτων κτηθείσας περὶ τῶν ἀξένων πολικῶν χωρῶν ἡμετέρας γνώσεις.

Ἡ ἀπὸ τοιαύτης καθαρῶς ἱστοριογεωγραφικῆς ἀπόψεως ἐξέτασις τοῦ ζητήματος ἀγεῖ ἡμᾶς φυσικῶς εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι αἱ πρῶται ἐν ταῖς ἀρκτικαῖς θαλάσσαις γινόμεναι ἐκδρομαὶ δύνανται μὲν νὰ θεωρηθῶσιν ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν σχεδὸν ὡς μαρτυρολόγιον, φυσικῶς ἀδύνατον ὅμως εἶναι νὰ συγκριθῶσι πρὸς τὰς κατὰ τὸν τελευταῖον ἰδίᾳ αἰῶνα ἀναληφθείσας, καθόσον στεροῦνται τῆς ἐπιστημονικῆς βάσεως, ἥτις χαρακτηρίζει τὰς τελευταίας. Αἱ

1) Τὸ πλοῖον ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν τὴν 14]26 ὁκτωβρίου 1892 (βλέπε Ἐβδ. Ἐπιθ. Ἀριθμ. 8).

πρώται, οἱ πρόδρομοι τῶν δευτέρων, δυνατόν νὰ συγκριθῶσι πρὸς τὰς πρώτας τοῦ νεοσσοῦ πτήσεις, ἀσκόπους πολλακίς καὶ τυχαίας, μόνον δὲ εἰς τὰς δευτέρας ἀνευρίσκομεν τὸ λελογισμένον καὶ τὸ ἐντελὲς ὄριμον. Ἀλλ' ὡς γνωστὸν τοιοῦτος εἶνε ὁ δρόμος πάσης ἀνθρωπίνης ἀνακαλύψεως, τοιαύτη δὲ ἡ τύχη πάντων τῶν προδρόμων πάσης μεγάλης ιδέας. Ἡ φύσις μόνον ἀρμοδίως βιαζομένη ἀποκαλύπτει ἀνὰ ἐν τὰ μυστικά αὐτῆς, ἀναδεικνύουσα οὕτω τὸ ἐπ' αὐτῆς κράτος τοῦ πνεύματος, πρὸς θρίαμβον δὲ πάσης μεγάλης ιδέας οἰασθῆναιτος ψύσεως ἀεὶ ἀπρητή-θησαν θύματα.

Καὶ ἴδῃ ἐπὶ τὸ προκείμενον.

Αἱ πρώται ἱστορικῶς μνημονευόμεναι πρὸς τὰς βορείους πολιτικὰς χώρας ἐκδρομαὶ εἶνε αἱ ὑπὸ τοῦ Jean Cabot καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Σεβαστιανοῦ (1496—1517) γινόμεναι. Ἀναχωρήσαντες οὗτοι ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας ἐρριψθῆσαν πρὸς τὸ ΒΔ, μετὰ πολλὰς δὲ περιπετείας κατ' ὁρθῶσαν νὰ προσεγγίσωσιν εἰς τὴν βορείον τῆς Ἀμερικῆς ἀκτὴν. Μετὰ τούτους οἱ Willoughby καὶ Chancelor ἐπεχείρησαν νὰ φθάσωσιν εἰς τὰς Ἰνδίας διὰ τοῦ βορειοανατολικοῦ· ὁ πρῶτος τούτων ἀπέθανεν ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς πείνης, τὸ δὲ πτώμα αὐτοῦ ἀνευρέθη μεταξὺ τῶν πτωμάτων τῶν ἐπίσης ἀποθανόντων 70 συντρόφων αὐτοῦ, ἐν χειρὶν ἔτι ἔχων τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πλοίου, ἐπὶ τινος ψαμάθου τῆς ἀνατολικῆς Λαπωνίας· ὁ δεύτερος προβαίνει ἐπὶ πλέον, φθάνει εἰς τὴν Λευκὴν θάλασσαν, ὅπου καὶ ἀποθνήσκει. Μετὰ εἰκοσιν ἔτη ἀναχωρεῖ πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς βορειοδυτικῆς διόδου ὁ Martin Frobisher, ὁλίγων δὲ μετὰ ταῦτα παρακολουθεῖ αὐτὸν ὁ John Davis, οὗτινος τὸ ὄνομα ἀπθανατίσθη διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ὁμώνυμου αὐτῷ πορθμοῦ, καὶ ὁ Humphrey Gilbert, ὅστις καταποντίζεται μεθ' ἅπαντος τοῦ πλῆρωματος αὐτοῦ κατὰ τινος τῶν φοβερῶν καταιγίδων τῶν ἀκτῶν τούτων. Μετὰ τούτους (τῷ 1594) ὁ ὀλλανδὸς Barentz προχωρεῖ πρὸς τὸ βορειοανατολικόν, φθάνει μέχρι τῆς νήσου τῆς Ἀρκτου (ile de l' Ours), μέχρι τῆς Σπιτζβέργης, μέχρι τῆς βορείας ἄκρας τῆς Νέας-Ζεμβλας (Novaia Zemlia), ἐκεῖ δὲ, ἀποκλεισθεὶς ὑπὸ τῶν πάγων καὶ αἰχμάλωτος αὐτῶν γενόμενος, διέρχεται φρικτῶν χειμῶνα, μέχρις οὗ ἐν τέλει ὁ σωρὸς τῶν πλωτῶν πάγων (banquise) ἀποδίδει αὐτῷ τὴν ἐλευθερίαν, ἀναλαμβάνει δὲ οὗτος ἐξηντηήμενος καὶ ἀσθενὴς τὴν εἰς τὰ ὀπίσω ἐπιστροφὴν, καθ' ἣν καὶ ἀποθνήσκει. Μετὰ τοῦτον ὁ Henri Hudson (τῷ 1607—1610) καταστρέφει οἰκτρῶς τὸ ἥρωϊκόν αὐτοῦ στάδιον· ἀναχωρεῖ ἐπιβαίνων μικροῦ πλοίου 80 τόνων, προτιθέμενος νὰ φθάσῃ εἰς Ἰαπωνίαν διασχίζων κατ' εὐθείαν τὰς πολιτικὰς θαλάσσας καὶ διερχόμενος δι' αὐτοῦ τοῦ πόλου· οἱ πάγοι ἀποφράττουσιν αὐτῷ τὴν διόδον· ἐπαναλαμβάνει τὴν ἀπόπειραν, ἀποτυγχάνων ἐκ νέου· τρέπεται πρὸς τὴν Ἀμερικὴν, ἀνακαλύπτει τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ μέγαν κόλπον (Baie de Hudson), ἐνθα θέλει νὰ παραμείνῃ παρὰ τὸν ὀριμὸν χειμῶνα· τὸ πλῆρωμα τοῦ πλοίου αὐτοῦ ἐπανίσταται, ἀπάγει αὐτὸν διὰ τῆς βίας, ῥίπτει αὐτὸν μετὰ τινων ναυτῶν παραμεινάντων αὐτῷ πιστῶν ἐντὸς λέμβου, ἄνευ ἰστίων, ἄνευ τροφῶν, καὶ ἐγκαταλείπει οὕτως αὐτὸν εἰς φρικτῶν ἐν μέσῳ τοῦ Ὠκεανοῦ θάνατον. Μετὰ τοῦτον

ἀποθνήσκει (τῷ 1741) ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς ἀθλιότητος μετὰ τριάκοντα ἑταίρων αὐτοῦ ἐπὶ τινος ἐρημου νήσου κειμένης ἐντὸς τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντος πορθμοῦ, ὁ εἰς τὴν ὑπερσίαν τῆς Ρωσίας προσελθὼν ἐνδοξὸς θανὸς θαλασποπόρος Behring!

Καὶ ταῦτα ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὰ ἀξιολογώτερα τῶν μέχρι τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος σχετικῶν πρὸς τὸ ἀπασχολοῦν ἡμᾶς ζήτημα γεγονότων. Κατὰ τὸν ἡμέτερον αἰῶνα αἱ πρὸς τὰς πολιτικὰς χώρας ἐκδρομαὶ στεροῦνται μὲν ἰσως τοῦ τραγικοῦ τῶν προγενεστέρων οὐχὶ ὅμως καὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ ἐκείνων χαρακτῆρος. Παράδειγμα τούτου εἶνε ὁ Ross, ὅστις ἐμπεδῶν ἐν ταῖς ἐπικινδύνουσιν ἐκείναις στενοπορείαις ταῖς ὀριζούσαις τὰς ἀκτὰς τῆς βορείου Ἀμερικῆς, μόλις μετὰ ἑξ ὁλοῦς χειμῶνος, οὗς διήλθεν ἐν ταῖς φρικταῖς ἐκείναις ἐρημίαις, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου οὐδόλως περιεμένετο πλέον. Ταυτοχρόνως δὲ, ἐνῶ ὁ Wrangell προῦχώρησεν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τῆς Σιβηρίας πρὸς βορρᾶν ἐπὶ τοσοῦτον, ὅσον ἡ παγωμένη θάλασσα ἠδύνατο νὰ φέρῃ αὐτόν, ὁ Parry εἰσέδυσσε μέχρι τῶν ἀπωτέρων ἀμερικανικῶν νήσων, καὶ μὴ θεωρήσας τοῦτο ἀρκετόν, ἔφθασε μέχρι τῆς βορειοτάτης ἄκρας τῆς Σπιτζβέργης καὶ, διαχειμιάσας ἐκεῖ, ἀνέλαθεν εἰτα τὴν κατ' εὐθείαν γραμμὴν περὶ πρὸς τὸν πόλον ἄγουσαν, προχωρήσας οὕτω μέχρι τῆς 82° 45' βορείου πλάτους. Ἀλλὰ μετὰ πολλῶν ἐβδομάδων κοπιωδεστάτην δι' ἐλκλήθρων ὁδοιπορίαν, ἀνεγνώρισεν ὅτι οἱ πάγοι ἐφ' ὧν ἔβδαινε εἶχον ἰδίαν πρὸς νότον κίνησιν, οὕτω δὲ ἠναγκάσθη νὰ ἐπιβιβασθῇ ἐκ νέου, ἀποτυχὼν τοῦ ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ.

Οὐδὲν ἥττον ὁ John Franklin (1819—1845) θαυματουργεῖ· διέρχεται ἅπαν τὸ βορείον τμήμα τῆς ὁμερικανικῆς ἡπείρου, ὅπερ ἀποτελεῖ παγωμένην ἔρημον 5550 μιλίων, ἐν μέσῳ φρικτῶν σκηνῶν πείνης καὶ παντοειδῶν στερησέων· ἐπιστρέφει ἐν τούτοις τὸ δεύτερον εἰς τὴν ἄξενον ταύτην χώραν καὶ προβαίνει εἰς τὴν κατὰ βῆμα ἀναγνώρισιν ἀπάσης τῆς γραμμῆς τῶν ἀκτῶν· μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς τοῦτο, ἀναχωρεῖ τὸ τρίτον, ἀλλὰ δὲν ἐπανέρχεται πλέον. Σπεύδουσι πρὸς ἀναζήτησιν αὐτοῦ. Ἀγγλοὶ καὶ Ἀμερικανοὶ ἀμυλλῶνται τίς πρῶτος ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἵχνη αὐτοῦ ἐν τῷ δαιδάλῳ τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν παγωμένων γαιῶν. Δώδεκα ὅλα ἔτη παρήλθον ἐν θυμοδόρῳ ἀγωνία, πρὶν ἢ γνωσθῇ ἡ θλίβερά αὐτοῦ τύχη, νέον δὲ θῦμα τῆς πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ πρώτου θύματος ἐπιχειρήσεως σημειοῦται ὁ γάλλος Bellot, πλήρης ζωῆς καὶ μέλλοντος, ἐξαφανισθεὶς ἐν τινι χαράδρᾳ.

Ἀλλὰ μὴ νομίσῃ τις ὅτι ἐν ταῖς φαινομενικῶς τυχοδιωκτικαῖς ταύταις ἐπιχειρήσεσι παρημελήθησαν τὰ τῆς ἐπιστήμης συμφέροντα· ὁ Mac Clure κατορθοῖ τὴν ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου ματαίως ζητηθεῖσαν ἀπὸ τοῦ Εἰρηνικοῦ εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν διαπεραίωσιν· οἱ ἀμερικανοὶ Kane, Hayes καὶ Hall εἰσδύουσιν ἐν τῷ πορθμῷ τοῦ Smith· ὁ πρῶτος ὑπερβαίνει τὸν 82ον παράλληλον, οἱ δὲ δύο τελευταῖοι

1) Πέρυσιν οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ρωσικοῦ μεταφορικοῦ Aleout ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν ὁμώνυμον τῷ θαλασποπόρῳ νῆσον καὶ ἀναζητήσαντες ἀνεῦρον τὰ λείψανα τοῦ ἐνδόξου θαλασποπόρου ὑπὸ σωρῶν λίθων ἀτάκτων ἐρριμμένων (Ἐβδ. Ἐπιθ. Ἀριθμ. 10, ἐν σελ. 214).

τὸν 81ον· συγχρόνως δὲ ἐπισκέπτεται τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῆς Γροιλανδίας τὸ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Koldewey γερμανικὸν πλοῖον *Germania*. Εἶτα (τῷ 1872) ἡ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῶν κ. Payer καὶ Weyprecht αὐστριακὴ ἀποστολὴ διὰ τοῦ Tegethoff ἀνακαλύπτει τὴν γῆν τοῦ Φραγκίσκου-Ἰωσήφ (terre de François-Joseph), ἥτις ἀποτελεῖ σύμπλεγμα νήσων ἔχον ἑκταδὶν ἰσὺν πρὸς τὴν Σπιτζβέργην, βορειότερον δὲ ἐκείνης κειμένων· τέλος ὁ ἄγγλος πλοίαρχος Nares καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν ἀξιώματικοὶ διερευνῶσι τὸ δυτικὸν τῆς Γῆς τοῦ Grant (Terrede Grant) καὶ ἀφικνοῦνται εἰς πλάτος 83° 20' 26'', ἀφίνοντες οὕτω μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ πόλου τὸ ἐλάχιστον διάστημα τῶν 150 λευγῶν, ἐνῶ χρόνῳ ὁ θανὸς καθηγητῆς Nordenskiöld ἀποδιόζεται εἰς Ἰαπωνίαν παραπλεύσας τὰς ῥωσικὰς καὶ σιδηρικὰς ἀκτὰς, ἀποδεικνύων οὕτω θριαμβευτικῶς τὴν ὑπαρξίν τῆς βορειοδυτικῆς διόδου. ἦν ἐκ προτέρων εἶχεν ἀναγγεῖλαι.

Ἐκ τῆς ἐν οὕτω γενικαῖς γραμμαῖς γενομένης ἀνωτέρω ἀναγραφῆς τῶν σημαντικωτέρων μεταξὺ τῶν προγεγενησμένων πρὸς τὰς πολικὰς χώρας ἐκδρομῶν, ἐξάγεται τὸ γενικὸν συμπέρασμα ὅτι ἡ οἰονεὶ κατὰ κτησὶς αὐτῇ τοῦ πόλου, ἐνεργουμένη εἴτε διὰ τῶν δυτικῶν παραλίῶν τῆς Γροιλανδίας, διὰ τοῦ Smith-Sound, εἴτε καὶ διὰ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς μέχρι τῶν βορείων τῆς Σπιτζβέργης ἀκτῶν, ἀπεδείχθη ἀνέφικτος ἔνεκα τῆς βεβαιωθείσης ὑπάρξεως ἰσχυρῶν θαλασσίων ῥευμάτων, ἅτινα, ἐκ τῶν περὶ τὸν πόλον θαλασσίων πρὸςέρχοντα, παραπλεύουσι τὴν Γροιλανδίαν καὶ συννενοῦνται μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ ῥευμάτων, ἐνῶ, τοῦναντίον, ἡ τοιαύτη τῶν πλωτῶν ἐκ πάγου νήσων πρὸς νότον μετακινήσιν οὐδόλως ὑψίσταται ἐν τῷ μεταξὺ τῶν ἀνατολικῶν ἀκτῶν τῆς Σπιτζβέργης καὶ τῆς νέας Ζημβίας περιλαμβανομένῳ τμήματι τοῦ Παγωμένου Ὠκεανοῦ, ὡς ἐβεβαίωσε τοῦτο ἡ ἀνωτέρω μνημονευομένη αὐστριακὴ ἐκδρομὴ τοῦ Tegethoff, ὅπερ ἐγκλεισθὲν ἐντὸς τῶν πάγων τῶν ἀνακαλυφθεισῶν χωρῶν τοῦ Φραγκίσκου-Ἰωσήφ συνετρίβη, τὸ δὲ πλῆρωμα αὐτοῦ μόλις ἐσώθη διὰ δεξιᾶς ὑποχωρήσεως ἐπὶ τῶν πλωτῶν νήσων, παραφερομένων ὑπὸ τῶν ῥευμάτων οὐχὶ πρὸς νότον, ἀλλὰ πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν καὶ τὸ βορειοδυτικόν.

Ἀλλὰ περὶ τούτων καὶ ἄλλων προσεχῶς λεπτομερέστερον.

ΧΡΟΝΙΚΑ.—Ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ κ. de Nordling γενομένης τῆς γεωγραφικῆς ἑταιρίᾳ τῶν Παρισίων ἐκθέσεως τῆς σημερινῆς θέσεως τοῦ ζητήματος τῆς ἐνοποιήσεως τοῦ χρόνου καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην, συνάγεται ὅτι αὕτη διήρηται εἰς τρεῖς ἀτράκτους: τὸν δυτικόν, τὸν κεντρικόν καὶ τὸν ἀνατολικόν. Ἀπὸ τοῦδε ὁ χρόνος τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, ὁ τοῦ Γρενουησίου (Greenwich) ἐγένετο ἀποδεκτὸς ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ, τῇ Ὀλλανδίᾳ καὶ τῇ Βελγικῇ· ἀπὸ δὲ τῆς 1 ἀπριλίου (ν. ἡμ.) εὐρίσκεται ἐν χρήσει ἐν Σουηδίᾳ, Γερμανίᾳ, Αὐστροουγγαρίᾳ, Βοσνίᾳ, Σερβίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ, ἐπεψήφισθη δὲ καὶ ἐν Ἑλβετίᾳ, Ἰταλίᾳ καὶ Δανιμαρκίᾳ ὁ χρόνος τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης, χρόνος κατὰ 1 ὥραν προηγούμενος τοῦ τοῦ Γρενουησίου· τέλος χρόνος τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης, χρόνος προηγούμενος τοῦ τοῦ Γρενουησίου κατὰ 2 ὥρας εἴτε ὁ τῆς Ρωσίας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας καὶ Ρωμυλίας μέχρι Κωνσταντινουπόλεως. Ἐν Γαλλίᾳ εὐρίσκεται εἰσέτι ἐν χρήσει

διὰ μὲν τοὺς σιδηροδρόμους ὁ χρόνος τῆς Ρουάν, διὰ δὲ τὸν πολιτικὸν βίον ὁ χρόνος τῶν Παρισίων.

Ἀγγέλλεται ἐκ Βελγίου ὅτι ὑπὲρ τὴν προστασίαν τοῦ βασιλέως τῶν Βέλγων γενήσεται τὴν 23^{ην} μαΐου 1894 ἐν Ἀμβέρσῃ παγκόσμιος ἐκθεσις, διαρκέσουσα ἐπὶ 6 μῆνας. Ἡ ἐκθεσις αἵτη ἐπεκταθήσεται ἐπὶ τῶν βιομηχανικῶν, ἐπιστημονικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν προϊόντων, ἰδιαιτέρων δὲ φροντίδων ἀντικείμενα ἔσονται τὰ ναυτικὰ, ἀποικιακὰ καὶ ἀγροικιακὰ τμήματα.

ΗΛ. Γ. ΒΑΣΑΜΑΚΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.—Φρύνη Phryné, κωμικὸν μελόδραμα εἰς πράξεις δύο ἐπὶ Augé de Lassus καὶ Camille Saint-Saëns. — ΧΡΟΝΙΚΑ.

Οὐ μόνον τραγωδίαί τῶν γάλλων κλασικῶν ποιητῶν ἐλληνικὴν ἔχουσαι ὑπόθεσιν καὶ κατὰ τὰ ἀρχαῖα πρότυπα συντεταγμέναι ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῶν παρισίων θεάτρων συχνότατα ἀναδιδύσκονται, ἀλλὰ καὶ νέα ἔργα τὴν ὑπόθεσιν ἐκ τῆς ἐλληνικῆς ἀρχαιότητος ἔχοντα οὐχὶ σπανίως διδάσκονται. Οὕτω μετὰ τὴν ἐκ τοῦ Ἀριστοφάνους εἰλημμένην κωμωδίαν *Λυσιστράτην* ἐδιδάχθη ἄρτι ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Κωμικοῦ-Μελωδράματος (Opéra-Comique) νέον ἔργον τοῦ ἐπιφανοῦς γαλάτου μουσουργοῦ Camille Saint-Saëns, κωμικὸν μελόδραμα δίπρακτον, φέρον ἐπὶ κεφαλῇς τὸ ὄνομα τῆς περιφήμου ἑταίρας τῆς ἀρχαιότητος *Φρύνης*.

Phryné qui vend à tout homme, en tout lieu, son amour qui fait honte et fait horreur !...

Ὑπόθεσιν δὲ τὸ ἔμμετρον δράμα, ὅπερ ὀφείλεται τῷ κ. L. Augé de Lassus, ἔχει τοὺς ἔρωτας τῆς ἑταίρας ταύτης, ἑταίρας, ἥς τὸ κάλλος ἦν τοιοῦτον ὥστε πρὸ αὐτοῦ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἀπαθής. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἡλιασταὶ ἐθαμβώθησαν ὑπ' αὐτοῦ, διότι, ὡς γνωστόν, ἡ Φρύνη κατηγορεύθη ὡς ἀσεβῆς, κωμάσασα ἀναιδῶς, κοινοῦ θεοῦ εἰσηγήτρια, θιάσους ἀνδρῶν ἐκθέσμιους καὶ γυναικῶν συναγαγοῦσα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ συνήγορος αὐτῆς ῥήτωρ Ὑπερείδης ἀγορεύων κατενόησεν ὅτι οἱ λόγοι αὐτοῦ οὐδὲν ἥνιον, οἱ δὲ δικασταὶ ἐφαίνοντο ὅτι ἔμελλον νὰ καταδικάσωσιν αὐτὴν, παρουσιάσας αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τοῦ δικαστηρίου καὶ περιρρήξας τοὺς χιτωνίσκους, γυμνά τε τὰ στήθια ποιήσας, τοὺς ἐπιλογηκοὺς οἰκτους ἐκ τῆς ὄψεως αὐτῆς ἐπεργαστότερος δεισιδαιμονῆσαι τ' ἐποίησε τοὺς δικαστὰς καὶ τὴν ὑποψίτην καὶ ζάκορον Ἀφροδίτης ἐλέφ χρησαμένους μὴ ἀποκτεῖναι. Τούτου ἔνεκα μετὰ ταῦτα ἐθεσπίσθη μὴ κρίνεσθαι βλεπόμενον τὸν κατηγορούμενον ἢ τὴν κατηγορούμενην. Ὅτι δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἦν πλαστικόν, μάλιστα ἐν τοῖς μὴ βλεπομένοις, δεικνύσι καὶ τούδε· ὅτι ὁ μὲν Πραξιτέλης ἀγάλματα ἐποίησε οὕτω τὸ τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης καὶ τὸ τοῦ Ἐρωτος, ὧν τὸ μὲν, τὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἐξ ὀρειχάλκου ἐπιχρῦσθαι ἀνάθημα ἦν τῶν Δελφῶν, τῷ δὲ ἐκ μαρμάρου τοῖς συμπατριώταις αὐτῆς, τοῖς τιμῶσι μάλιστα τὸν Ἐρωτα θεοπνεῦσιν, προέφυσται, τὴν Φρύνην πρότυπα ἔχον-